

Ordfører. Det er ikke værd at forfølge dette videre.

Ordføreren (Breinholt): Jeg var ogsaa kommen til Ende dermed, men jeg tror, at det Hele blev sagt i en saadan Tone, at der var tilstrækkelig Anledning for mig til at tage det op, og jeg tror, at det forstodes paa samme Maade rundt om i Thinget. I mit indledende Foredrag, hvori jeg gav en almindelig Oversigt over Udvalgets Arbejde og dets Standpunkt, særlig overfor Lovforslaget, tillod jeg mig overhovedet at fremdrage den Samstemning, der paa de fleste Punkter er mellem Udvalget og Lovforslaget. Jeg paaviste nærmere paa mange forskellige Punkter, som efter min Opfattelse vare Hovedpunkter, hvorledes Udvalgets Arbejde i Grunden ikke kolliderede med de i Lovforslaget nedlagte Principer, om det end vel i redaktionel Henseende kom til faae et andet Udseende. Den ærede Minister tog her ligeledes ganske overordentlig stærk Afstand, da han havde Ordet. Der er jo ganske vist to Maader, hvorpaa en og samme Ting kan ses, man kan meget godt fra en Side fremhæve Overensstemmelse og fra en anden Side Uoverensstemmelse. Den sidste Maade valgte den ærede Minister. Begge Dele kunne maasse være berettigede, men jeg tror dog, at mange af de Uoverensstemmelse, som den ærede Minister fandt, angik Smaa-ting og ikke virkelig store Spørgsmaal. Jeg kunde ganske vist føle mig stærkt fristet til at gjentage, i hvilke store Ting der er fuldstændig Overensstemmelse mellem Udvalgets Stilling, mellem dets Endringsforslag og Lovforslaget, men af Hensyn til Tiden og da det dog er Noget, der ikke har en saadan større Betydning, skal jeg afholde mig derfra. Derimod er der et Punkt som jeg maa dvæle ved, nemlig Ministerens ganske overordentlig stærke Modstand mod et af Udvalget stillet Endringsforslag, det under Nummer 5. Han rejste en bestemt Modstand mod dette Forslag og udtalte blandt Andet, at Flertallet her i Virkeligheden havde været Alt sammen — jeg nedskrev Uttringen, saa at jeg tror, det er rigtigt, at den ærede Minister brugte den Uttring — men jeg drifter mig til at tro, at jeg kan paavise, at hvis der skal være Tale om at røre sammen, vil det gjælde ikke Flertallets Affattelse, men derimod Lovforslagets Affattelse af den paagjældende Passus. Jeg skal i saa i Henseende tillade mig at gjengive Lovforslagets Passus. Der staar, at der uddeles Præmier til „Hopper, 2^s og 3-Mars Hingste, Kvæg, Tyre fra 1—3 Mar, Svin, Jaar, Geder, Hjertre og Biavl.“ Nu vil det jo strax ses — for

at jeg skal nævne det Punkt, der er mest iøinefaldende — at det er ganske forunderligt at sige „Kvæg“ og derefter udtrykkelig nævne Tyre. Man skulde derefter, tro, at Tyre ikke hørte til Kvæg. Der kunde have staaet: „Kvæg, dog for Tyres Vedkommende“ o. s. v., eller der kunde have været brugt en anden Omfribning. Bestemmelsen begynder med Hopper, og der er givet den bedste Frihed ved dette Udtryk; det kan være 1^s og 2 Mars Hopper, det kan være gamle Ride- og Kjørehopper, det kan være Hopper, der ikke ere og maasse aldrig blive i Stand til at blive drægtige. Allerede dette lige som meget Andet giver virkelig, da den ærede Minister har taget saa stærkt paa dette Forslag, berettiget Anledning til at meddele Oplysning om denne Sags hele historiske Gang. Jeg har allerede overfor en æret Kolega tilladt mig at oplæse Paragrafen i Husdyrløven af 1852, der lyder overensstemmende med Flertalsforslaget; men der findes ogsaa i Loven om Husdyravlens Fremme af 1862 nævnt, hvilke Dyr der kunne faae Præmie, og denne Bestemmelse begynder saaledes: Uddeling af Præmier for de bedste Tillægsdyr af Hopper. Der har man dog allerede en Betegnelse af, hvilke Hopper der skulle kunne faa Præmie, nemlig Tillægsdyr af Hopper. Saa tilføies: 2^s og 3 Mars Hingste, Kvæg, Jaar og Svin. Der er man endnu ikke naaet videre end til at gjøre en Undtagelse for Hingstens Vedkommende, men iøvrigt er Loven af 1862 aldeles overensstemmende med Flertalsforslaget. Der nævnes Kvæg for sig, uden at der er Tale om, at der skulde være nogen Fare for, at man gav Stude Præmie. Igesaa godt som der staar Svin og Jaar, staar der ogsaa nævnt Kvæg. Der er kun gjort en Forandring for Hestens Vedkommende; men det er dog bestemt, at det skal være Tillægshopper, der skulle have Præmie, og det lades ikke udført, om det skal være Hopper med Føl eller uden Føl eller Hopper, der ikke kunne blive drægtige. Saa komme vi endelig til Husdyrløven af 1880. Ogaa der er man naaet omtrent til samme Standpunkt, hvorpaa Lovforslaget staar; men der har man gjort den Forandring, at man har beholdt „Kvæg“ fra den gamle Lov, og paa den Maade er det vist gaaet til, at man har faaet Tyre satte i en Klasse for sig, som om de ikke hørte til Kvæg. Skal der nu i det Hele være Tale om at røre Noget sammen, saa forekommer det mig rigtigst, at det er underligt at bruge Artnavne for Svin og Jaar, men derimod at specificere Heste og Kvæg. Jeg skjønner ikke rettere, end at det Konsekvente er enten at sige: Heste, Kvæg,